

másoljuk — mondja — a német észjárás termette kifejezéseket! Szarvas a Nyr. későbbi évfolyamaiban is többször visszatér még e tárgyra.

Föl kell még itt említenem, hogy *Kelemen Béla*, a *magasnak* több németes használatát minden megjegyzés nélkül felvette Magyar-német szótárába. Ilyenek: *magas* minisztérium, *magasra* tart (hochhalten). [Hogy is mondja a népdal:

A Tisza a Dunát felzavarja . . .
Bíróné a lányát *nagyra tartja* stb.];

magas fokú (hochgradig, helyesen: felső fokú, pl. egyenlet); *magasra* törő (hochstrebend, helyesen: nagyratörő); *magas* rangú (hochgestellt, helyesen: felső rangú).

(Folytatjuk.)

KOMÁROMY LAJOS.

ROVÁS.

Wien. Mikor néhány évvel ezelőtt a Magyar Földrajzi Társaság elkezdte Bécsset *Wiennek*, Genfet *Genèvenek*, Lipcsét *Leipzignek*, Zágrábot *Zagrebnak* írni, kérdést intéztem Lóczy Lajoshoz, a Társaság nagyérdemű elnökéhez: voltaképen mit is akarnak ezzel a változtatással? Fölvilágosított, hogy ők csak a nemzetközi érintkezésben kívánnák az egyformaságot biztosítani s eszük ágában sincs a magyar nagyközönséget a századok óta megszokott elnevezésekről leszoktatni akarni. Megnyugodtam ez okos megkülönböztetés hallatára, hiszen magam is, ha Bécsbe levelet írok, *Wiennek* írom s nem követem némely osztrák vagy nagynémet barátunk éretlen kötekedését, kik csak azért is *Ofen-Pestre* czímezik leveleiket, mert azt gondolják, hogy ezzel bosszanthatnak bennünket.

Nem sokára azt kezdtem tapasztalni, hogy „az utánzók vak hadában“ olyanok is találkoznak, kik, ha idehaza, magunk között, nekünk magyaroknak, magyar dolgokról magyarul írnak is — talán hogy tudósabbnak látszassanak — a világért el nem mulasztanak a *wienezést*. Azután meg azt vettem észre, hogy az „Első cs. kir. Duna-gőzhajózási Társaság“, sőt mi több, a „Magyar kir. Államvasutak“ magyar menetrendjében *Bécsről* már egyáltalában nincs szó. Hiába keresem az állomások betűrendjében, Bécs nincs schol, sem itt, sem az indulás és érkezés idejénél. Bécsbe már nem mehet Magyarországrol senki, csak Wienbe. Bármennyire bosszantott is ez az értetlenség, nem szólaltam föl ellene. Úgy gondoltam és gondolom ma is, hogy Lóczy Lajosnak lesz a dolga megmagyarázni, hogy indítványának mi volt az igazi értelme s hogy az utánzók mily alaposan félreértették az ő szándékát. Most azonban mégsem állhatom meg, hogy föl ne szólaljak.

Az Irodalomtörténeti Közlemények legutóbbi (m. évi negyedik) füzetében, a 398—405. lapokon olvasom a következőket:

Faludi Wienben. Faludi Wienben mathematicus és theologus.

A wieni egyetem. Faludi Wienben tanár és lelki igazgató. Faludi Wienben a Theresianum aligazgatója.

Az Irodalomtörténeti Közleményeket Szilády Áron, multunk, nyelvünk és hagyományaink egyik legkiválóbb ismerője szerkeszti s a M. Tud. Akadémia adja ki. Vajjon mi köze van az Irod. Közl.-nek a földleírók térképi egyezményéhez s mi köze van a nemzetközi postaforgalomhoz? Mit szekirozza szegény Faludit, kora legnagyobb magyar íróját, ezzel az örökös Wiennel? Az Irod. Közl. számára csak egy mentség van, s ez az, hogy a jó Homeros is bóbiskolt néha, miért ne eshetnék meg ez vele is.

Kérdés. H. K. úr a következő levelet intézi hozzánk: „A hivatalos lap márczius 2-iki száma királyunk legfelsőbb kéziratát közli, melylyel Ő Felsége a Képzőművészeti Társaság jubileuma alkalmából egy új képzőművészeti alapítványt tesz. A legfelsőbb kézirat „Kedves gróf Zichy“ megszólítással kezdődik és „Ferencz József s. k. és gróf Zichy János s. k.“ aláírásokkal végződik. A kéziratot márczius 3-ikán a napilapok közül az Alkotmány, Egyetértés, Magyar Nemzet, Magyarország, Magyar Szó, Pesti Hirlap, Pesti Napló, Világ egész híven közli, ellenben a Budapesti Hirlap és az Az Ujság a királyi megszólítást „Kedves Zichy gróf“-ra és a miniszter ellenjegyzését „Zichy János gróf“-ra változtatja. Tudom, hogy az utóbb említett két lap e változtatást azért tette, mert azt hiszi, hogy a gróf hátratétele magyarosabb, mint az évszázadok óta megszokott előírása, mégis fölvetem a kérdést, szabad-e a királyi kéziratokon ily önhatalmú változtatásokat tenni?“

Felelet: Szabadni, úgy látszik, szabad.

SZILY KÁLMÁN.

NÉPNYELV.

I.

A részegség kifejezései.

(MNy. II : 138.)

IV. Egyszerű és összetett mondatok.

(Folytatás.)

Jól megpermetezte a <i>fa</i> tövét	forog	} a feje
a <i>falat</i> támogatja	fújódik	
<i>falnak</i> fordult	füstölög	
<i>falnak</i> ment (neki ment a f.)	gőzöl	
<i>farsangot</i> öblített	kóvályog	
be van kötve	lámpás	
bóbitás	lehúzta	
dagad	nagyon lelóg már	
domború	lóg	
előljár	nagy	
annyit ivott, majd elsül	nehéz	
(eldurran)	tele van	